

havde fremsat i sin Finanslovtale, og sammenlignede hermed Samlingens *Resultater*. Paa Beskæftigelsesområdet havde Resultaterne været meget smaa, og Arbejdernes Lønninger havde ikke holdt Skridt med Prisstigningen. Der var ikke ført en Prispolitik, som kunde komme Landbrugerne til gode uden at lægge Byrderne paa Forbrugerne, det indirekte Skattetryk var ikke blevet lettet, og med Hensyn til Priskontrol var der kun indsat en uskyldig Paragraf i Valuta-loven. Vedrørende Hjælp til arbejdsløse havde Landstingsflertallet modsat sig enhver Foranstaltning, men Folketingsflertallet og Regeringen havde heller ikke været synderligt ivrige efter at faa indfriet de Veksler, man udstedte under Valgkampen. — Regeringens *Udenrigspolitik* kritiserede Taleren paa flere Punkter: Det saa ud til, at Handelstraktaten med Tyskland ved sine Bestemmelser om Indførsel af Færdigvarer var til Skade for Danmark og til Gavn for Tyskland, Udenrigsministeren havde indlagt sig herostratisk Berømmelse ved at afholde sig fra at stemme, da Spørgsmaalet om Tysklands Gennemførelse af Værnepligten var til Debat i Folkeforbundet, og Behandlingen af de tyske Emigranter her i Landet var skandaløs. En Oprustningspolitik som den, de Konservative havde taget til Orde for, maatte efter Talerens Opfattelse betragtes som en haabløs Sag, men der burde tages Sigte paa en *konsekvent Fredspolitik* ikke alene herhjemme, men ogsaa under Danmarks Optræden paa den internationale Arena. »Det sikreste, man kan foretage sig for at beskytte Danmark, er at arbejde med paa overhovedet at forhindre Krig.« — Alt i alt afveg den Politik, der var ført i det sidste halve Aar, ikke fra den Politik, Regeringen førte før Oktobervalget. Man kunde nok fra Regeringens Side henvisne til *Landstingets* Modstand, men man kunde ikke skiftevis rose de glimrende Resultater, der var opnaaet, og beklage, at man intet havde kunnet faa gennemført paa Grund af Landstinget. Det forekom ikke Taleren helt tillidvækkende, at man ikke fra socialdemokratisk Hold havde hørt noget om, hvad der skulde ske efter Landstingsvalget; thi man var fra den Side sikker paa, at Flertallet i Landstinget vilde skifte. Det var blevet sagt, at man vilde gøre Alvor af en yderligere Ødelæggelse af Forfatningen ved gennem Ændringer i *Valgloven* at holde de smaa Partier ude fra Rigsdagen. Det vilde imidlertid ikke være muligt for Socialdemokratiet at sikre sin fortsatte Eksistens ved paa en hel Række Punkter at imødekomme saavel den danske som den internationale Reaktion. Fra kommunistisk Side vilde man søge at rejse de størst mulige Dele af Befolkningen til Protest mod en saa skæbnesvanger Politik og til praktisk politisk Kamp for at hindre denne Politik i at